

www.dereta.rs

Biblioteka
TEEN

Naslov originala
R. J. Palacio
AUGGIE & ME
THREE WONDER STORIES

Urednik izdanja
Aleksandar Šurbatović

Prevod sa engleskog
Nikola Živanović

The Julian Chapter copyright © 2014 by R. J. Palacio
Pluto copyright © 2015 by R. J. Palacio
Shingaling copyright © 2015 by R. J. Palacio
Copyright © ovog izdanja *Dereta*

R. H. PALASIO

Agi & Ja

tri priče o Čudu
Julijanovo poglavlje • Pluton • Šingaling

Beograd
2018.
DERETA

Znaš li šta znači biti dete? To znači biti mnogo drugačiji nego što je čovek danas. To znači imati duh koji još uvek teče od vode kojom je kršten; to znači verovati u ljubav, verovati u ljubaznost, verovati u veru; to znači biti tako mali da vilovnjaci mogu dosegnuti tvoje uši da šapuću u njih; to znači pretvarati bundeve u kočije i miševe u konje, maleno u veličanstveno i ništa u sve, jer svako dete ima dobru vilu u sopstvenoj duši; to je kao da živiš u orahovoj ljusci a smatraš se kraljem beskraja.

– Fransis Tompson, Šeli

Uvod

„Hoće li *Čudo* imati nastavak?“, pita neko iz publike.

„Ne, žao mi je“, odgovaram, malo postiđena. „Smatram da takva knjiga ne bi trebalo da ima nastavak. Želela bih da obožavaoci *Čuda* maštaju o dogodovštinama koje će se desiti Agiju Pulmanu i svima ostalima u njegovom svetu.”

Te replike su se razmenjivale na svakom potpisivanju knjiga, javnom govoru ili čitanju koje sam imala otkad je *Čudo* izašlo 14. februara 2012. Najčešće su mi postavljali upravo to pitanje, ali i: „Hoće li se snimiti film po tom romanu?, Šta vas je inspirisalo da napišete *Čudo*?”

Ipak, sada pišem uvod za knjigu koja je, mada nisam imala nameru, nastavak *Čuda*. Kako se, dakle, ovo tačno desilo?

Da bih odgovorila na to pitanje, moram da kažem još nekoliko reči o *Čudu*. Ako ste kupili ovu knjigu ili je dobili na poklon, najverovatnije ste već pročitali *Čudo*, tako da ne moram mnogo da vam pričam o njemu. Dovoljno je reći da je to priča o desetogodišnjem dečaku Agiju Pulmanu, rođenom s kraniofacijalnom dizostozom¹, koji doživljava razne uspone i padove kao novi klinac u višim razredima škole „Bičer”. Svi događaji su predstavljeni iz njegove perspektive, ali su je dočarali i drugi likovi čiji se životi ukrštaju s njegovim tokom te ključne godine, a koji su čitaocu od velike pomoći za razumevanje Agijevog putovanja do

¹ Kraniofacijalna dizostoza (Kruzonov sindrom) – prevremeno zatvaranje spojeva između kostiju na lobanji deteta, zbog čega dolazi do deformiteta lobanje u različitim oblicima. (Sve napomene u tekstu su redakcijske.)

samoprihvatanja. Skrajnuti su likovi koji ne utiču i ne doprinose formiranju Agijevo­vog lika tokom petog razreda. *Čudo* je, na kraju krajeva, Agijeva priča od početka do kraja. Istrajala sam u nameri da ona bude jednostavna i pravolinijska. Zato nisam dala šansu onim likovima koji ne bi doprineli uobličavanju i nastavku priče.

Međutim, to nikako ne znači da neki od tih likova nisu bili zanimljivi, čak i ako je njihov uticaj na stvaranje šire slike o Agiju bio zanemarljiv.

I baš tu počinje ova knjiga.

Da budem jasna: *Agi & ja* nije nastavak. Ne počinje tamo gde se *Čudo* završava. Ne nastavlja priču o Agiju Pulmanu u višim razredima. Zapravo, *Agi* je u ovim pričama samo sporedan lik.

Precizno rečeno, pripoveda se o Agijevom svetu u jednom širem smislu. Priče u knjizi *Agi & ja – Julijanovo poglavlje, Pluton i Singaling*, sve tri prvobitno objavljene kao kratke e-knjige – ispričane su iz Julijanove, Kristoferove i Šarlotine perspektive. Sasvim su nezavisne i svaka se bavi likovima koji se u druge dve priče pojavljuju samo povremeno, ili ih uopšte nema. Ali sve imaju nešto zajedničko, a to je *Agi Pulman*. Kao neizostavan deo njihovih života, on utiče da se promene.

Agi & ja nije nastavak ni u onom klasičnom smislu jer se ne produžava priča o Agiju, izuzev u *Julijanovom poglavlju*, s kratkim osvrtom na letnji raspust posle petog razreda, čime se zaokružuje Julijanova i Agijeva priča. Ali sem toga, čitaoci ne znaju šta se dešava sa Agijem Pulmanom u šestom razredu, srednjoj školi ili kasnije. Garantujem vam da ta knjiga, pravi nastavak, nikada neće biti napisana. I to je dobra stvar, narode. Jedna od najlepših nuspojava pisanja

Čuda je neverovatna fan-fikcija koju je izazvalo. Nastavnici koriste roman na časovima i traže od učenika da napišu sopstvena poglavlja o Agiju, Leti ili Džeku. Čitala sam priče posvećene Viji, Džastinu, Mirandi. Poglavlja napisana iz Ejmosove, Majlsove ili Henrijeve perspektive. Čak sam pročitala veoma potresno kratko poglavlje jednog deteta napisano iz Dejzine perspektive!

Ipak su od svega što sam pročitala najdirljivije priče bile o Agiju, s kojim se čitaoci izgleda strastveno saživljavaju. Bilo je dece koja su mi pričala da zasigurno znaju da će Agi, kada poraste, biti astronaut. Ili nastavnik. Ili veterinar. Uzgred, pričaju mi te stvari s velikim – gotovo iskustvenim – autoritetom. Bez ikakve neodlučnosti. Bez nagađanja. Pa ko sam onda ja da se ne složim s njima? I zašto bih napisala nastavak koji bi ograničio sve te opcije? Što se mene tiče, Agi ima svetlu i neverovatnu budućnost i bezbrojne mogućnosti, od kojih je svaka veličanstvenija od prethodne.

Zaista sam srećna što čitaoci *Čuda* osećaju toliku bliskost sa Agijem da sami predviđaju kako će teći njegov život. Znam da razumeju da Agiju nije zagaranovan srećan život samo zato što se *Čudo* završava jednim srećnim danom u njegovom životu. Svakako će se tokom odrastanja suočavati s brojnim izazovima, novim usponima i padovima, novim prijateljima, nekim novim Julijanom i Džekom i, naravno, Leti. Budući da se Agi hrabro nosio sa svime što je doživeo tokom prve godine u školi „Bičer”, čitaoci mogu da naslute da će u životu uvek izlaziti kao pobednik. Da će izdržati sve izazove kada dođu, da će piljiti u one koji pilje u njega (ili ih ismejati). S njim će uvek, u dobru i u zlu, biti njegova neverovatna porodica – Izabel, Nejt i Vija. „Ljubav je jedina stvar koja zaista leči ljude”, napisala je Elizabet Kibler Ros, a to je

upravo pomoglo Agiju da nikada ne pati zbog nesmotrenih reči prolaznika ili čak njegovih prijatelja. A on takođe i to ima – prijatelje, znane i neznane – koji će mu pomoći kada su mu najpotrebniji.

Na kraju, čitaoci *Čuda* znaju da tema te knjige nikada nije bilo to što se dešava Agiju Pulmanu, već kako se Agi Pulman nosi s tim.

Što me vraća na ovaj roman – ili, tačnije, tri priče koje se nalaze u knjizi *Agí & ja*.

Kada su mi predložili da napišem ove kratke e-knjige, tj. priče o *Čudu*, želela sam da iskoristim priliku – posebno što se Julijana tiče, koji je postao omražen lik među ljubiteljima *Čuda*. Može se čak i izguglati „Budi miran i ne budi Julijan”, pošto su ljudi sebi dali za pravo da javno iznose ovakve slogane.

Jasno mi je zašto Julijana toliko ne vole. Upoznali smo ga kroz Agijevu, Džekovu, Letinu i Džastinovu vizuru. On je bezobrazan. On je zao. Njegovi pogledi, njegovi nadimci za Agija, njegovi napori da manipuliše decom iz svog razreda da se okrenu protiv Džeka – ravni su nasilništvu. Ali odakle potiče sav njegov bes protiv Agija? Šta je to s Julijanom i zašto je takav kreten?

Još dok sam pisala *Čudo*, znala sam da Julijan ima svoju priču. Takođe sam znala da je priča o njegovom nasilništvu ili o razlogu njegovog nasilništva nebitna za Agija i ne utiče na razvoj događaja, te joj otuda i nije bilo mesto u *Čudu*. Na kraju krajeva, žrtve nasilja ne treba da saosećaju sa svojim mučiteljima. Ali dopala mi se ideja da se pozabavim Julijanovim likom u kratkoj knjizi posvećenoj samo njemu. Ali ne da bih ga oslobodila krivice za njegove postupke, pošto su oni u *Čudu* samo i jedino za osudu, već da pokušam da ga razumem. Treba naglasiti da je Julijan još uvek samo dete. Ružno se ponašao – da, ali to nikako ne znači da je „loše dete”. Naše greške nas ne definišu. Teško ih je prihvatiti. Hoće li se Julijan iskupiti? Može li? Želi li? To su pitanja koja sam postavila i na koja sam odgovorila u *Julijanovom poglavlju*, a istovremeno sam i rasvetlila razloge onakvog Julijanovog ponašanja prema Agiju.

Druga kratka knjiga je *Pluton*. Ispričana iz perspektive Agijeovog najstarijeg prijatelja Kristofera, koji se odselio nekoliko godina pre događaja koji se zbivaju u *Čudu*, *Pluton* nam oslikava Agijev život pre škole „Bičer”. Kristofer je svedok Agijevih prvih nedaća i tuga – užasnih operacija, kada je Nejt Pulman doneo psa Dejzi u njihov dom, kada su stari prijatelji iz komšiluka nestali iz Agijeovog života. Sada kada je stariji, Kristofer se bori sa izazovima koji su neminovni jer je ostao Agijev prijatelj – napadnim pogledima, neprijatnim reakcijama novih prijatelja. U iskušenju smo da napustimo prijatelja kada se stvari zakomplikuju, čak i u najboljim okolnostima – a Agi nije jedini koji Kristoferovu odanost stavlja na test. Hoće li ostati veran ili otići?

Treća kratka knjiga je *Šingaling*, ispričana iz Šarlotine perspektive, jedine devojčice koju je gospodin Turson

izabrao da bude među Agijevim drugarima za doček. Šarlot u *Čudu* neguje prijateljski, mada pomalo distanciran, odnos sa Agijem. Pozdravlja ga kada se sretnu. Nikada ne podržava decu koja su zla prema njemu. Pokušava da pomogne Džeku, mada to radi tajno, tako da niko ne zna. Ona je fina devojka – u to nema sumnje. Ali ništa više od toga. *Šingaling* detaljno opisuje život Šarlot Kodi tokom petog razreda u školi „Bičer”, pa će čitaoci saznati štošta o događajima te godine o kojima ni Agi Pulman ništa ne zna: plesni performans, zlobne devojke, stara prijateljstva i nove klike. Maja, Zimena, Savana i, posebno, Leti glavni su likovi u *Šingalingu*, koji, kao i prethodna dva poglavlja, razotkriva život običnog deteta koje se našlo u neobičnim okolnostima.

Bilo da je reč o Agiju i Julijanu, ili Agiju i Kristoferu, ili Agiju i Šarlot, tri priče u knjizi *Agi & ja* bave se složenom temom prijateljstva, odanosti i samilosti, a posebno efektom koji ljubaznost izaziva na duže staze. Dosad je mnogo toga napisano o višim razredima i godinama koje prethode tinejdžerskim, te da je u tom životnom periodu deci skoro normalna međusobna netrpeljivost dok traže svoje mesto u društvu, često i bez nadzora roditelja. Ali ja sam videla i drugu stranu te dece – tendenciju ka plemenitosti, žudnju da se učini dobro. Verujem u decu i njihovu beskrajnu sposobnost da brinu, vole i žele da spasu svet. Ne sumnjam da će nas ona odvesti na mesto gde vlada veća tolerancija i težnja za prihvatanjem svih božjih stvorenja. Svih autsajdera i nepodobnih. Ali i Agija i mene.

– RHP

Julijanovo poglavlje

*Biti ljubazan prema svakome koga sretnoš
znači voditi veliku borbu.*

– Ijan Meklaren

Pre

*Može biti da sam ja stvorio i zvezde i sunce i
ovu ogromnu kuću, samo se toga ne sećam.*

– Horhe Luis Borhes, „Asterionov dom”²

• • •

*Strah te ne može povrediti više
koliko može san.*

– Vilijam Golding, *Gospodar muva*

² Preveo Aleksandar Grujičić.

Običan

Okej, okej, okej.

Znam, znam, znam.

Nisam bio dobar prema Avgustu Pulmanu!

Jaka stvar. Nije kraj sveta, ljudi! Prekinimo sa dramom, okej? Ovo je veliki svet i nije svako dobar prema svima. Prosto tako stoje stvari. Dakle, molim vas, pređite preko toga! Mislim da je vreme da krenete dalje i nastavite sa svojim životima, zar ne?

Zaboga!

Ne shvatam. Stvarno ne shvatam. U jednom trenutku ja sam, kao, najpopularniji klinac u petom razredu. A u sledećem sam, kao, ne znam šta. Šta god. To je bez veze. Cela ova godina je bez veze! Voleo bih da Agi Pulman nikada nije došao u školu „Bičer“! Voleo bih da je nastavio da krije svoje jezivo malo lice kao u *Fantomu u operi* ili nešto tako. Stavi masku, Agi! Sklanjaj mi to lice s očiju, molim te. Sve bi bilo mnogo lakše kada bi jednostavno nestao.

Makar za mene. Uzgred, ne kažem ni da je njemu život med i mleko. Znam da mu sigurno nije lako da se svakog dana gleda u ogledalu ili da šeta ulicom. Ali to nije moj problem. Moj problem je što se sve promenilo otkad je došao u moju školu. Klinci su drugačiji. Ja sam drugačiji. I to je totalno bez veze.

Voleo bih da je sve kao što je bilo u četvrtom razredu. Tada smo se tako, tako, tako dobro zabavljali. Igrali bismo se jurke u dvorištu i, ne bih da se hvalim, ali svi su uvek želeli da budu deo mog života, znate? Samo kažem. Svi su

uvek želeli da budu moji partneri kada smo radili projekte iz društvenih nauka. I svi su se uvek smejali kada bih rekao nešto smešno.

Za vreme ručka uvek bih sedeo sa svojim ortacima, i mi smo bili ekipa. Prava *ekipa*. Henri. Majls. Ejmos. Džek. Bili smo ekipa! Baš je bilo kul. Imali smo sve te tajne šale. Gotovo neprimetne signale rukama za neke stvarčice.

Nemam pojma zašto se to promenilo. Ne znam zašto su svi postali tako glupi.

Zapravo, *znam* zašto – zbog Agija Pulmana. Od trenutka kad se pojavio sve je prestalo da bude kao što je bilo. A sve je bilo sasvim uobičajeno. Sada je nastala potpuna zbrka. I to zbog njega.

I gospodina Tursona. Zapravo, na neki način gospodin Turson je kriv za to.

Poziv

Sećam se da je mama napravila „spektakl” od telefonskog poziva gospodina Tursona. Te večeri je za stolom samo pričala o tome kako je to velika čast. Direktor viših razreda nas je pozvao na kućni broj i pitao nas da li mogu da budem drugar za dobrodošlicu nekom novom klincu u školi. Vau! Velika vest! Mama se ponašala kao da sam dobio Oskara ili tako nešto. Rekla je da je to pokazatelj da ta škola zaista prepoznaje ko su „posebni” klinci i mislila je da je to fenomenalno. Mama nikada ranije nije upoznala gospodina Tursona zato što je on bio direktor viših razreda, a ja sam još bio u nižim, ali je bez prestanka oduševljeno pričala o tome kako je bio fin preko telefona.

Od početka je važila za veliku zverku u školi. Bila je u tom upravnom odboru, čak ne znam ni šta je to, ali očigledno je velika stvar. Uvek je bila i dobrovoljac, takođe. Uvek je bila član školskog veća dok sam išao u „Bičer”. Uvek. Ona čini mnogo toga za školu.

Dakle, tog dana kada je trebalo da budem drugar za dobrodošlicu ostavila me je ispred škole. Htela je da me uvede unutra, ali ja sam bio u fazonu: „Mama, to su viši razredi!” Shvatila je šta hoću da kažem i odvezla se pre nego što sam ušao.

Šarlot Kodi i Džek Voli su već bili u prednjem holu, gde smo se pozdravili. Džek i ja smo se ortački rukovali i javili se portiru. Onda smo krenuli ka kancelariji gospodina Tursona. Bilo je tako čudno biti u školi kad u njoj nema nikoga.

„Druže, ovde bismo opušteno mogli da vozimo skejtbord i niko ne bi znao!”, rekao sam Džeku, trčeći i klizajući se po glatkom podu hodnika kada portir više nije mogao da nas vidi.

„Ha, da”, rekao je Džek, ali primetio sam da je bio tiši kako smo se približavali kancelariji gospodina Tursona. Zapravo, izgledao je kao da će baciti peglu.

Kada smo se približili vrhu stepenica, stao je.

„Ne želim ovo da radim!”, rekao je.

Stao sam pored njega. Šarlot je već stigla do vrha stepeništa.

„Hajde!”, rekla je.

„Nisi ti šef!”, odgovorio sam.

Odmahnula je glavom i zakolotala očima ka meni. Smejao sam se i gurkao Džeka laktom. Voleli smo da podbadamo Šarlot Kodi. Uvek je bila mica-dobrica!

„Ovo je baš zeznuto”, rekao je Džek, trljajući lice šakom.

„Šta je?”, kazao sam.

Znaš li ko je taj klinac?”, pitao je. Odmahnuo sam glavom.

„Ti znaš ko je, jel’ tako?”, obratio se Džek Šarlot.

Šarlot se stepenicama spuštala ka nama. „Mislim da znam”, rekla je. Napravila je grimasu kao da je pojela nešto gadno.

Džek je zavrteo glavom i onda se tri puta pljesnuo po čelu.

„Takav sam idiot što sam pristao na ovo!”, rekao je stežući zube.

„Čekaj, ko je to?”, pitao sam. Gurnuo sam Džeka u rame tako da me je pogledao.

„To je klinac po imenu Avgust”, rekao mi je. „Znaš, klinac s licem?”

Nisam imao pojma o kome govori.

„Zezaš me?“, pitao je Džek. „Nikada ranije nisi video tog klinca? Živi u ovom kraju! Ponekad bleji na igralištu. Sigurno si ga video. Svi su!“

„On ne živi u ovom kraju“, odgovorila je Šarlot.

„Da, živi!“, Džek je žustro odvratio.

„Ne, Julijan ne živi u ovom kraju“, odgovorila je istim tonom.

„Kakve to veze ima s bilo čim?“, pitao sam.

„Kako god!“, prekinuo je Džek. „Nije važno. Veruj mi, družo, nikada ranije nisi video nešto takvo.“

„Molim te, ne budi zao, Džek“, rekla je Šarlot. „To nije lepo.“

„Nisam zao!“, rekao je Džek. „Samo govorim istinu.“

„Kako tačno on izgleda?“, pitao sam.

Džek nije odgovorio. Samo je stajao odmahujući glavom. Video sam da se Šarlot mršti.

„Videćeš“, rekla je. „Hajde da krenemo već jednom, okej?“ Okrenula se, popela uz stepenice i nestala u hodniku koji vodi ka kancelariji gospodina Tursona.

„Hajde da krenemo već jednom, okej?“, rekao sam Džeku, savršeno imitirajući Šarlot. Mislio sam da će pući od smeha, ali nije.

„Džek, družo, hajdemo!“, rekao sam.

Odglumio sam kako mu udaram šamar. To ga je zapravo malo zasmejalo, i on mi je uzvratio usporenim udarcem, pa smo se nakratko igrali „slezine“ – kada pokušavamo da zabodemo jedan drugog u rebra.

„Momci, hajdemo!“, zapovedila je Šarlot s vrha stepeništa. Vratila se da nas pokupi.

„Momci, hajdemo!“, prošaputao sam Džeku, pa se ovoga puta kao nasmejao.

Ali čim smo skrenuli za ugao hodnika i stigli do Tursonove kancelarije, svi smo se uozbiljili.

Kada smo ušli, gospođa Garsija nam je rekla da sačekamo u kancelariji sestre Moli. To je bila mala soba pored Tursonove kancelarije. Nismo izustili ni reč dok smo čekali. Odoleo sam iskušenju da napravim balon od lateks rukavica koje su bile u kutiji pored stola za pregled, mada znam da bi se svi nasmejali.

Sadržaj

Uvod	7
------------	---

Julijanovo poglavlje

Pre	15
Običan	17
Poziv	19
Gospodin Turson	23
Prvi pogled	27
Uplašen	29
Slika razreda	33
Fotošop	37
Zloban	40
Zabava	45
Julijanov tim	48
Kancelarija dr Džensena	50
Dokaz	52
Presuda	56
Van škole	63
Proleće	66
Gospodin Turson	69
Posle	71
Letnji raspust	73
Gospodin Braun	75
Priča moje <i>grandmère</i>	83
Turto	89

Žiljen	91
Moj san	95
Idemo kući	97
Neočekivano	100
Početi iznova	102
Njujork	105

Pluton

Upoznavanja	113
7.08	116
Dart Dejzi	118
7.11	124
Prijateljstva	127
8.26	130
9.14	134
10.05	136
Svemir	139
15.50	142
17.48	150
Bolnička poseta	154
19.04	160
Video-čet	165
20.22	171
Nort river hajts	173
21.56	175
Pluton	180
22.28	184
22.52	188
22.59	190

23.46	192
23.59	194

Šingaling

Kako sam išla do škole	201
Kako sam provela zimski raspust	205
Kako je počeo rat dečaka	208
Kako sam ostala neutralna	210
Kako sam htela da kažem Eli o sastanku sa Džekom Volijem	211
Kako koristiti Venove dijagrame (prvi deo)	214
Kako sam nastavila da budem neutralna	217
Kako (i zašto) volim da plešem	219
Kako nam je gospođa Atanabi predstavila svoje časove plesa	221
Kako koristiti Venove dijagrame (drugi deo)	225
Kako je formirana nova podgrupa	230
Kako sam videla Savanu	232
Kako smo počele da se družimo posle ne tako dobrog početka	234
Kako se niko ne ljuti na Vilu lavande	238
Kako sam doživela prvo iznenađenje dana	242
Kako smo otišle u Narniju	245
Kako sam doživela drugo iznenađenje dana	246
Kako smo se bolje upoznale	251
Kako volim srećne krajeve	255
Kako sam otkrila nešto o Maji	257
Kako nam je februar takođe doneo i novac	262

Kako je Zimena došla do otkrića	263
Kako smo razmenjivale poruke	266
Kako smo otišle kod Zimene Čin	270
Kako smo se igrale istine ili izazova	276
Kako izgledaju naši Venovi dijagrami	287
Kako nikada nismo pričale o tome	288
Kako nisam uspela da sprečim društvenu katastrofu	289
Kako sam ostala neutralna – ponovo	297
Kako je Zimena reagovala	299
Kako nam je gospođa Atanabi poželela sve najbolje	306
Kako smo plesale	309
Kako smo provele ostatak noći	310
Kako sam zaspala – <i>konačno!</i>	313
Kako je Maja bila iznenađena i sve nas iznenadila ..	315
Kako su se neke stvari promenile, a neke nisu	319
Kako sam pričala sa gospodinom Tursonom	321
Kako je Zimena razvalila svoj govor	326
Kako sam se najzad predstavila	328

R. H. Palasio
AGI & JA
TRI PRIČE O ČUDU

Za izdavača
Dijana Dereta

Izvršni urednik
Anja Marković

Lektura
Dijana Stojanović

Korektura
Aleksandra Šašović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-183-8

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2018.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižara DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

CIP – Каталогизacija у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-93-31

ПАЛАСИО, Р. Х., 1963–

Agi & ja / R. H. Palasio ; [prevod sa engleskog Nikola Živanović]. – 1. Deretino izd. – Beograd: Dereta, 2018 (Dereta: Beograd). – 330 str.; 20 cm. 0150 (Biblioteka Teen/Dereta)

Prevod dela: Auggie & Me / R. J. Palacio. – Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6457-183-8

COBISS.SR-ID 262011404